

Landskap: Småland Upptecknat av: Sten Ricketin
 Härad: Uppvidlinge Adress: Väreseke
 Socken: Vädersjö Berättat av: Emil Ricketin
 Uppteckningsår: 1943 Född år 1877 i Vädersjö

(Emil i Björka berättar.)

- Tappa en hund. s. 1.
- Lupa på vägen. s. 2.
- Den onde i en kunds skopman. s. 2.
- Spöksyner, - lirkistor och stora hundar. s. 2-3.
- Skävt orskade ej druga lirk. s. 3

Skriv endast på denna sida!

Emil i Björka berättar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1.

I dag på morgonen gick det där en hand för mig, och jag berättade om i spisen och sa:

"Lacke, Lacke ge mig en bentand i stället för en gulstund."

När jag var nitton år och tjänade pengar i Dösgård, skulle jag en lördag höra hustruns. Kvinnan var då i Böhsholm. När jag sedan hörde hem, var det rätt sent och inne på sabboten. Och alltså bekvämt var det. När jag kom till Sullhögarna och öppnat lect där, gick jag se till ljus, som lyste upp hela vägen och det förbrätte förlo Sullhögarna gård. Sedan förvarar det. Jag

Loken identi-
ficeras med
elden på händer
(St. St. 1909, s. 78)

L.

bröde hem så fort jag närsin kunde, för
ingen kunde ju veta vad det kunde vara.
Jag skyddade en gång i min ung-
dom ett fruntimmer från Elle hie Växjö.
Han svar nästan jämt. När jag kom till
Hultång kom det ut en stor hund en
skog och följde efter oss på den sida,
som hon satt. Det var på vintern, och
när vi sedan bröde hem, såg jag fot-
spår efter hunden. De var så stora
som min hand. Jag var rädd och
så' inte till ord hie henne på hela
hemvägen förän vi kom till Mörkas,
där berättade jag för henne om hunden,
han så' då, att det var naturligtvis
den ond.

Härför (från Elle) brukade en del
fruntimmer för gå till Hultång

ACC. N:R. M. 9262:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och plöcka där i en stor skog. De sågs
ibland tillhållna kammar bärandes
och ibland säga de även stora hundar,
som voro större än vanliga.

En person från Skruv (Höga-
skruv) som var städ skulle en gång
höras till Västerås Lyngöarb. När
tilltaget kom till Klyngan (där Ekevägen
förenas med landsvägen) orkade hästen
inte dra längre. Den blev alldeles
genomsutt och uttrötad.

3.